

Дийн Кунц

Черната тиква

1

Тиквите бяха зловещи, ала мъжът, който ги издълбаваше, беше още по-страшен от творенията си. Изглеждаше така, все едно години наред се бе пекъл на калифорнийското слънце, докато то не бе изсмукало всички течности от тялото му. Беше жилив и мършав – направо кожа и кости. Главата му не приличаше на обикновена човешка глава – беше заострена отгоре и се разширяваше към челюстта, не приличаше и на тиква – добре закръглена. Кафявите му очи светеха с мрачна и опасна светлина.

Томи Суцман се почувства странно още в мига, в който го видя. Помисли си, че се държи глупаво и че отново преувеличава. Той се плашеше и при най-леките признаци на гняв у околните, паникьосваше се и при най-малката заплаха за опасност.

Някои семейства възпитаваха дванайсетгодишните си синове да бъдат честни, почтени и да вярват в Господ.

Ала с действията си родителите на Томи и брат му Франк го бяха научили да бъде предпазлив, подозрителен, дори параноик. В най-добрия случай баща му и майка му се държаха с него като с аутсайдер, в най-лошия Томи биваше наказан и родителите му изливаха върху него гнева и раздражението си, което светът предизвикваше у тях. За Франк Томи бе просто мишена. Постоянната, дълбока и натрапчива тревога бе естественото състояние на Томи Суцман.

Всеки декември на това място продаваха коледни елхи, а през лятото пътуващите търговци устройваха тук панаири с препарирани животни и картини, рисувани върху кадифе и велур. Щом наближеше Хелоуин просторният два декара терен, намиращ се между супермаркет и банка в покрайнините на Санта Ана, се превръщаше в море от оранжеви тикви – всякакви форми и големини, подредени, натрупани на пирамиди или скупчени на грамади; хиляди тикви – може би две хиляди, може би три хиляди – основната суровина за приготвянето на тиквеници и на фенери.

Старецът беше в един закътан ъгъл, седнал на метален стол. Възглавниците на стола бяха на петна и смачкани. Старецът седеше с една тиква в скута, дялаше я с остър нож и с някакви други инструменти, които се търкаляха на земята край него. Томи Суцман не си спомняше как бе прекосил цялото море от тикви. Спомняше си как слезе от колата,

веднага щом баща му паркира на тротоара, и се опомни едва когато стигна тук, на две-три крачки от странния скулптор.

Няколко готови тиквени фенера бяха наредени върху купчините тикви. Точно този майстор не изрязваше надве-натри очи и уста в корите на тиквите. Той внимателно белеше на линии оранжевата кора, създавайки с изненадваща ловкост доста зловещи лица. Освен това използваше боя, за да дари всяко от демоничните си творения със собствена сатанинска индивидуалност – край краката му с потопени в тях четки имаше четири кутии с боя – червена, бяла, зелена и черна.

Фенерите се хилеха, мръщеа се и се зъбеа свирепо.

Сякаш зяпаха Томи.

Всеки един от тях.

Устите им зееха с оголени зъби. Нито един не бе с груби, недосялани захапки като обикновените тиквени фенери. Някои даже имаха дълги кучешки зъби.

Зяпаха го, зяпаха го. И Томи изпита неприятното чувство, че наистина го виждат.

Като откъсна поглед от тиквите, той откри, че старецът също го наблюдава напрегнато. Янтарните очи, изпълнени с неясна светлина като че ли заблестяха по-ярко, когато уловиха погледа на момчето.

– Искаш ли да вземеш някоя от тиквите ми? – попита старикът. Гласът му бе студен и сух, а думите звучаха като прошумоляването на отронени по паважа листа.

Томи не бе в състояние да говори. Опита се да изрече:

„Не, сър, благодаря, но не“, ала думите заседнаха в гърлото му като парче тиква.

– Избери си тази, дете най ти харесва – накара го мъжът и посочи със сухата си ръка към галерията от гротески, без да сваля поглед от Томи.

– Не, тъ-тъ... благодаря. – Томи се ужаси от треперенето на гласа си, който се извиси пискливо в края на изречението. „Какво ми става? – запита се. – Защо нервнича така? Та той е само един старец, който прави фенери от тикви.“

– Да не би да те притеснява цената?

– Не.

– Защото можем да платиш тиквата на пазача на парцела, а на мен ще дадеш, колкото решиш, че струва творението ми.

Когато се ухили, всяка разкривена черта от грозното му лице се промени. Стана още по-зловещо.

Денят бе топъл. Слънцето надзърташе зад облаците и ярко осветяваше някои оранжеви купчини, а други оставяше потънали дълбоко в сенките на облаците. Ала въпреки топлината Томи затрепери и не можеше да спре.

Навеждайки се напред с наполовина завършения фенер в скута си, старият човек каза:

– Ще ми платиш, колкото искаш... въпреки че съм длъжен да те предупредя, че ще пожънеш, каквото си посял.

Още едно ухилване. По-отвратително от първото. Томи едва измънка:

– Ъ-ъ-м...

– Ще пожънеш, каквото си посял – повтори старецът.

– Без майтап? – попита Франк, пристъпвайки сред озъбените фенери.

Явно беше чул разговора.

Франк беше с две години по-голям от Томи, много по-мускулист от брат си и изключително самоуверен. Франк вдигна най-страховитото произведение на странния майстор.

– Колко струва тази?

Старецът с усилие откъсна очи от Томи, който не можеше да си наложи да отклони поглед. В очите на мъжа момчето зърна нещо, което не можеше да бъде определено, нещо, което накара въображението му да се изпълни с образите на малки, безформени деца, на обезобразени създания и мъртви неща.

– Колко е тая, дядка? – попита пак Франк.

Най-сетне мъжът го погледна и се ухили. Повдигна полуготовата тиква от скута си, сложи я на земята, но не се изправи.

– Както казах, плащаш ми, колкото решиш; жънеш, каквото посееш.

Франк си беше избрал най-страшния фенер от злокобната колекция. Беше голям, буцест и уродлив, заострен към върха с твърди чепове като гъбясалите израстъци по болните дъбове. Майсторът бе засилил естествената уродливост на тиквата, изрязвайки върху нея огромна тризъба паст. Носът беше неравна, разкривена дупка, която подсети Томи за разказваните около лагерните огньовете истории за прокажени. Кривогледите очи бяха големи като цели лимони, но кората не беше пробита до края, с изключение на зениците в центъра им – зли, овални цепнатини. Дръжката на върха бе тъмна и възлеста като деформирани ракови клетки, както Томи си ги представяше. Създателят на фенера го бе боядисал

черен, оставяйки оранжевото да прозира само на места около очите, за да заприличат на бръчки, и около устата, за да подчертае гадните тумори.

Франк бе обречен да хареса тази тиква. Любителите му филми бяха „Тексаско клане“ и „Петък тринайсети“ – сериите за откачения убиец Джейсън. Когато Томи и Франк гледаха подобен филм на видеокасета, Томи винаги съчувстваше на жертвите, а брат му винаги харесваше убиеца. След като гледаха „Полтъргайт“, Франк беше разочарован, че цялото семейство оживя – той така и не бе престанал да се надява, че момченцето ще бъде изядено от някой отвратителен караконджул в гардероба и че оглозгалите му кости ще бъдат разпръснати навсякъде като семки от диня.

– По дяволите – беше казал тогава Франк, – можеше поне да изкормят скапаното куче.

Сега той държеше черната тиква и докато разглеждаше злото и лице, се ухили до уши. Втренчи се в изрязаните зеници, сякаш очите на фенера бяха истински и в техните дълбини можеха да бъдат открити потайни мисли – и за миг брат му като че ли остана хипнотизиран от погледа на тиквата.

„Остави я! – уплашено си помисли Томи.

– За Бога, Франк, остави я и да се махаме оттук!“

Старецът гледеше напрегнато брат му. Беше притихнал като хищник, готов да нападне.

Облаците закриха пътя на слънцето.

Томи потрепери.

Най-накрая, приключил с играта на вълчи поглед, Франк се обърна към кльошавия старец и каза:

– Значи мога да ти дам колкото си искам, така ли?

– Каквото посееш, такова ще пожънеш.

– Ама няма значение колко ти давам, пак ще получа тиквата, така ли?

– Да. Но получаваш само онова, което си повикал – загадъчно отвърна старецът.

Франк остави фенера на земята и бръкна за дребни в джоба си. Хилейки се, той се приближи към стареца с монета от петнайсет цента в ръка.

Мъжът посегна към монетката.

– Не! – нервно извика Томи.

Франк и майсторът на фенери го погледнаха изненадани.

– Недей, Франк, това не е на добро. Не го купувай. Не го носи у дома, Франк.

За момент брат му го зяпна като гръмнат, после се изсмя:

– Винаги си бил шубе, ама да не би сега да искаш да ми кажеш, че те е страх от някаква си тиква?

– Не е на добро – настоя Томи.

– Страх те е от тъмното, страх те е от височини, страх те е от страшилища в гардероба, страх те е от другите деца – а сега те е страх и от една глупава, тъпа тиква – рече заядливо Франк.

Изсмя се отново презрително и с отвращение, примесено с изненада.

Страшният старик последва примера му и се изсмя сухо.

Томи усети ледената игла на страха да пронизва сърцето му, но не знаеше защо; запита се дали наистина не е страхливец, подскачащ при вида на собствената си сянка; може би дори бе душевно разстроен. Училищният психолог бе казал, че е „прекалено чувствителен“. Майка му казваше, че „фантазира прекалено много“, а баща му твърдеше, че е „непрактичен мечтател, затворен в себе си“. Може би наистина бе такъв, може би някой ден щеше да свърши в санаториум, в лудница с гумени стени, където щеше да си говори с несъществуващи хора и да яде мухите. Но, по дяволите, Томи знаеше, че тиквата е зло нещо.

– Ето, старче – каза Франк, – ето ти петнайсет цента. Наистина ли ще ми я продадеш за толкова?

– Ще взема петнайсетте цента за работата си, но ще се наложи да платиш основната цена на пазача на парцела.

– Става – отсече младежът.

Майсторът на фенери грабна монетата от ръката му. Томи потрепери.

Франк обърна гръб на стареца и отново вдигна тиквата.

Тъкмо тогава слънцето блесна зад облаците. Лъч светлина падна върху тази част от пазара.

Единствен Томи видя какво се случи в този момент. Слънцето освети оранжевите тикви, блесна по прашния под и по металните части на стола на кокалестия старец, ала той самият остана недокоснат от лъчите – Светлината се разстилаше около него като завеса, оставяща го забулен в сянка. Беше невероятно, сякаш слънцето го отбягваше, сякаш той бе съставен от неземна материя, която отблъскваше светлината.

Томи ахна.

Старикът го погледна гневно, като разбеснял се дух, обсебил

човешко тяло, сякаш всеки миг щеше да се превърне в дяволско торнадо, в обезумели пороища, в трещящи гръмотевици и мълнии. В янтарните му очи имаше обещания за болка и ужаси.

Внезапно облаците отново затулиха слънцето. Старецът му намигна.

„Мъртви сме“ – нещастно си помисли Томи.

Отново с тиквата в ръце. Франк внимателно погледна резбаря, сякаш очакваше той да му каже, че продажбата за петнайсет цента е просто шега.

– Наистина ли мога да я взема?

– Все ти повтарям, че може! – отвърна кокалестият дядка.

– Колко време работи върху нея? – попита Франк.

– Около час.

– И си готов да продадеш цял час само за петнайсет цента?

– Работя, защото ми харесва. Само защото ми харесва – рече ужасеният мъж и отново намигна на Томи.

– Ти да не си се побъркал, бе? – попита Франк с обичайната си деликатност.

– Може би. Може би.

Франк ококори очи към него, може би защото усети нещо подобно на това, което брат му бе доловил, ала накрая само сви рамене, извърна се и понесе фенера към изхода, където баща им купуваше тикви за голямото празненство на следващата вечер.

На Томи му се искаше да хукне след брат си и да го умолява да върне черната тиква, да си вземе обратно парите.

– Я слушай... – свирепо просъска зловещият майстор, отново навеждайки се напред.

Старецът бе толкова хилав и кокалест, че на Томи му се стори, че чува скърцането на костите в изсушеното му тяло.

– Слушай, момче...

„Не – рече си Томи. – Не, няма да те слушам, ще избягам, ще избягам.“

Обаче силата на резбаря го прикова на място и той бе неспособен да помръдне.

– През нощта – заразказва дядката, а кафявите му очи потъмняха – фенерът на брат ти ще порасне и ще се превърне в нещо друго. Челюстите му ще затракат. Зъбите му ще станат още по-остри. И когато всички заспите, той ще се прокрадне в къщата ви... ще ви даде, каквото ви се пада.

– При теб ще дойде накрая. Какво мислиш ти се пада. Томи?

– Виждаш ли, знам името ти, макар че брат ти не го спомена.

– Какво мислиш, че ще ти стори черната тиква, Томи? А? Пада ли ти се?

– Кой си ти?

Старецът се ухили:

– Аз съм опасен.

Томи изведнъж почувства, че вече не е прикован на мястото си, и избяга.

Като настигна Франк, той се опита да го убеди да върне тиквата, но предупрежденията му за опасност звучаха като истерични дрънканици и Франк му се присмя. Томи се опита да блъсне омразното нещо от ръцете на брат си. Франк обаче стисна фенера и силно тласна Томи, поваляйки го върху една оранжева купчина тикви. По-големият отново се изсмя и нарочно настъпи Томи по крака, докато по-малкото момче се опитваше да се изправи.

Въпреки сълзите от болката в десния си крак Томи се обърна и погледна към майстора на фенери. Той го гледаше.

Старецът му помахаше.

С разтуптяно сърце Томи закуцука към изхода, чудейки се как да убеди Франк, че над тях е надвиснала опасност. Ала Франк вече прибираще покупката си в кадилака. Баща им плати фенера и тиквите. Томи беше закъснял.

2

Когато се прибраха у дома, Франк занесе черната тиква в стаята си и я постави на бюрото под един плакат на Майкъл Бериман в ролята на побъркания убиец от филма „Психарят от хълмовете“.

Томи го наблюдаваше.

Франк беше изнамерил дебела ароматизирана свещ от кухненския килер и сега я постави в тиквата. Беше достатъчно дебела, че да гори поне два дни. Уплашен до смърт, че ще зърне светлина в демоничните очи на фенера, Томи наблюдаваше как Франк запали свещта в тиквата и как постави капачето.

Зениците-цепнатини засияха и запримигнаха, вдъхвайки дяволски живот и отмъстителен нрав на нещото. Ухилената, озъбена паст светеше ярко, а потрепващата светлинка приличаше на език, непрестанно облизващ устните от студена, черна кора. Най-отвратителната част от тази илюзия за оживяване на съществото беше гнусната, прокажена дупка, служеща за нос, който сякаш се пълнеше с лиги и с жълтеникава слуз.

– Страхотно! – зарадва се Франк. – Тъпият дъртак е направо гений.

Декоративната свещ изпускате аромат на рози.

Макар че не можа да си припомни къде го беше чел, Томи се сети, че появил се внезапно, ароматът на рози би трябвало да сигнализира за присъствието на нечистите духове на мъртвите. Разбира се, източникът на уханието в тази стая не беше мистерия.

– Какво става, по дяволите? – разяри се Франк, бърчейки нос.

Той повдигна капачето на фенера и надзърна вътре. Игривата оранжева светлинка зловещо разкриви чертите на лицето му.

– Тази свещ трябваше да мирише на лимон. Не на рози, не на някакви си момичешки лиготии.

В просторната кухня Лоис и Кайл Суцман, родителите на Томи, стояха край масата заедно с уредника на партито – господин Хаусър. Проучваха менюто за празненството по случай Хелюин и двамата гръмогласно напомняха на господин Хаусър, че храната трябва да бъде приготвена само от най-добрите продукти.

Томи ги заобиколи, надявайки се да остане невидим. Взе си кутийка кола от хладилника.

Сега майка му и баща му притискаха човека с натякванията си, че всичко трябва да бъде „впечатляващо“. Ордьоврите, цветята, барът,

униформите на сервитьорите и вечерята на шведска маса трябваше да бъдат толкова елегантни, изтънчени и перфектни, че всеки гост да се почувства все едно е в дома на истински калифорнийски аристократ.

Това не бе празненство за деца. Всъщност Томи и Франк щяха да бъдат помолени да останат в стаите си утре вечер и щеше да им бъде позволено да се занимават само с тихи неща: без телевизия, без музика, без ни най-малкия опит да привлекат внимание.

Това парти беше за поддръжниците и хората, от които зависеше политическата кариера на Кайл Суцман. Сега той беше калифорнийски сенатор, но следващата седмица щеше да се кандидатира за конгресмен на Съединените щати. Това празненство беше специално организирано, за да бъде изразена благодарността му към най-щедрите спонсори и финансови брокери, които бяха задействали доста връзки, за да издигнат кандидатурата му миналата пролет. Беше забранено за деца.

Изглежда, родителите на Томи го искаха около себе си само при големите сбирки за кампанията, за фотографските сесии пред медиите и в първите няколко минути от коктейлите по случай някоя победа в изборите. Това го устройваше. Той предпочиташе да е невидим. В редките случаи, когато техните му обръщаха внимание, те често изразяваха неодобрението си от всичко, което казваше и правеше, от всяко негово движение, от всяко невинно изражение, появяващо се на лицето му.

Лоис тъкмо казваше:

– Господин Хаусър, надявам се, че се разбрахме, че онази грамадна скарида не се квалифицира за омар.

Притесненият мъж увери Лоис в компетентността си, а Томи тихо-мълком се изниза покрай хладилника и си взе две курабийки от буркана със сладките.

– Това са високопоставени хора – Кайл информира господина за милионен път, – важни и изискани хора, и те са привикнали само на най-доброто.

В училище учеха Томи, че политиката е пътят, по който много просветени хора поемаха, за да служат на съгражданите си. Момчето знаеше, че това са простотии. Родителите му прекарваха дълги вечери, планирайки политическата кариера на баща му, но Томи нито веднъж не дочу някой от тях да говори за подобряване стандарта на живот и за служба в името на народа. Е, естествено, пред обществото и в предизборните платформи те говореха само за „за правата на масите, за гладните, за бездомните“, но никога, когато бяха насаме.

Далеч от хората родителите му неспирно обсъждаха „изграждането

на силна позиция“ и „разбиването на опозицията на пух и прах“, и „пробутването на новия закон току под носовете им“. За тях и за всички, с които общуваха, политиката беше просто средство да се спечели уважение, да се правят пари, и най-важното – да се добие власт.

Томи разбираше защо хората обичат да бъдат уважавани, понеже него никой не го уважаваше. Ясно му беше защо всички искаха да са богати. Но онова с властта не го схващаше. Не можеше да проумее защо който и да е би си губил времето да се опитва да добива власт над другите хора. Какво му беше забавното да раздаваш заповеди наляво-надясно и да казваш на хората какво да правят? Ами ако им наредиш да направят нещо нередно и ако заради твоите заповеди страдат хора или фалират, или нещо още по-лошо? Пък и как можеш да очакваш хората да те харесват, ако упражняваш власт над тях? Франк имаше власт над Томи, всъщност – абсолютен контрол, и Томи го ненавиждаше.

Понякога му се струваше, че е единственият нормален в цялото семейство. В други случаи пък се чудеше дали той не се е побъркал, а останалите да са напълно нормални. Каквато и да беше истината обаче, луд или нормален, Томи никога не бе чувствал, че мястото му е в тази къща, при собственото му семейство.

Докато незабележимо се измъкваше от кухнята с кутийката кола и двете курабийки, увити в салфетка, родителите му разпитваха господин Хаусър за шампанското.

Отзад в коридора вратата на Франк беше отворена и Томи спря за секунда, да зърне тиквата. Тя все още беше там, огнената светлина струеше от отворите ѝ.

– Какво носиш? – попита Франк, излизайки в коридора. Той сграбчи Томи за ризата, дръпна го в стаята, затръшна вратата и му отне колата и сладките. – Благодаря, сополанко. Тъкмо си мислех, че съм гладен. – Франк отиде до бюрото и остави плячката си до черния фенер.

Поемайки дълбоко дъх, подготвяйки се за резултата от самозащитата, Томи рече:

– Мои са си.

Франк се престори на шокиран:

– Да не би малкото ми братче да е алчен лакомник, които не знае как да дели?

– Върни ми колата и курабийките.

Франк се ухили и разкри уста, пълна с остри като на акула зъби.

– Мили Боже, скъпи братко, струва ми се, че трябва да ти дам един урок. Дребните и алчни лакомници трябва да зърнат пътя към

добродетелта.

Томи предпочиташе да си бе отишъл, да бе оставил Франк да победи, да се беше върнал в кухнята да си вземе друга кола и още курабийки. Но знаеше, че животът му, и без това немного щастлив, щеше да стане още по-непоносим, ако поне не се опитваше да се бори с този непознат, за когото се предполагаше, че трябва да му е брат. Доброволната капитулация щеше да зарадва Франк и да го окуражи да стане още по-лош, отколкото беше.

– Искам си курабийките и колата – настоя Томи, чудейки се дали кутийката безалкохолно и двете сладки си заслужават да опита.

Франк го блъсна.

Паднаха на земята, биеха се, търкаляха се, ритяха се, но без да вдигат шум. Не искаха родителите им да ги чуят. Томи не желаше майка му и баща му да разберат какво става, понеже винаги виняха него за кавгите. Атлетичен и с хубав, здрав тен, Франк беше любимото им дете и следователно не беше възможно да прави бели. Той обаче не искаше да ги чуят, сигурно за да не дойдат, да ги разтърват и да развалят забавлението му.

Докато се бореха, Томи зърна за миг светещата черна тиква, която ги наблюдаваше отгоре, и му се стори, че тя се ухили широко.

Най-сетне Томи бе заврян в ъгъла, набит и изтощен. Франк го възседна, зашлеви го силно, изкарвайки звезди пред очите му, после сграби дрехите му и ги свлече надолу.

– Не! – изшептя Томи, осъзнал, че освен да бъде набит, го очакваше и унижение. – Не, не.

Опита се да се съпротивлява, но ризата му лесно бе свалена, а после Франк дръпна дънките и спиновете му надолу. Със смъкнати около гуменките му панталони той го завлече за краката до вратата.

Отвори я и извика:

– Ей, Мария! Мария, би ли дошла за момент, моля те?

Мария беше камериерката, която идваше в къщата два пъти седмично да чисти, да пере и да глади. Днес бе един от работните ѝ дни.

– Мария!

Гол, паникьосан, че ще го изложат пред жената, Томи се помъчи да се изправи, хвана дънките си, опитвайки се да тича и да ги obuе едновременно, спъна се, падна и отново скочи на крака.

– Мария, би ли дошла за малко! – викаше Франк, едва успявайки да продума от смях.

Задъхан, разплакан, Томи успя да се добере до стаята си и да се

скрие от Мария, преди тя да се появи. Известно време постоа свит до затворената врата и държеше здраво панталоните си, треперейки.

3

Родителите им бяха навън на събиране за кампанията и затова Томи и Франк вечеряха сами, претопляйки пържолите и пюрето, които Мария бе оставила в хладилника. Обикновено вечерята с Франк беше истинско мъчение, но този път мина без произшествия. Докато хапваше, Франк беше погълнат от списанието за последните новини от света на филмите на ужасите, наблягащо специално на онези за кланета и кървища много цветни снимки на обезобразени и окървавени тела. Изглежда, не забелязваше Томи.

По-късно, когато брат му беше в банята и се приготвяше да си ляга, Томи се промъкна в стаята му и се изправи пред бюрото, изучавайки зловещия фенер. Гнусната уста светеше. Огънят съживяватес тесните зеници.

Миризмата на рози изпълваше стаята, но имаше и друг, по-слаб мирис, който трудно можеше да бъде определен.

Томи усети нечие зловещо присъствие, по-страшно дори от обичайната мрачна обстановка в стаята на Франк. Кръвта му се вледени.

Хрумна му, че убийствената дяволска сила на фенера бе вдъхната от запалването на свещта. Светлината вътре бе опасна, бе нещо като включващ механизъм. Томи не разбираше откъде знае това, но беше убеден, че ако иска да има поне някакъв шанс да оцелее до сутринта, трябваше да угаси пламъчето.

Той хвана дръжката и вдигна капака на черната тиква.

Пламъкът не само се издигна към него, но като че се нахвърли срещу му, парещ, щипещ очите му.

Томи го духна.

Свещта угасна.

Томи веднага се почувства по-добре.

Върна капака на мястото му.

Щом пусна дръжката, свещта се запали от само себе си.

Стреснат, Томи отскочи.

Светлината струеше от отворите, служещи за очи, уста и нос.

– Не – тихо ахна той.

Вдигна капака отново и пак духна свещта.

В тиквата последва миг тъмнина. Сетне пред очите му свещта пламна отново.

Томи изписка от уплаха, пресегна се във фенера да загаси упорития пламък с пръсти. Беше напълно убеден, че тиквата ще се захлопне около китката, откъсвайки ръката му, оставяйки го с кърваво чуканче на нейно място. А може би щеше да го стиска, докато плътта от пръстите му не окапе, после щеше да го пусне и той щеше да извади вместо ръката си само лигави кости. Почти изпаднал в истерия от тези страхове, Томи стисна фитила, угаси пламъка и мълниеносно измъкна ръката си, щастлив, че е избегнал осакатяването.

Затвори капака на тиквата и понеже чу как Франк пуска водата на тоалетната, бързо избяга от стаята. Не смееше да рискува и брат му да го спипа там. Като пристъпи в коридора Томи се обърна за миг да погледне фенера и той, естествено, бе пълен с лъчиста светлина.

След това слезе право в кухнята и взе един касапски нож, който отнесе в стаята си и го скри под възглавницата. Знаеше, че рано или късно ножът ще му потрябва в тъмната доба на нощта.

4

Родителите им се върнаха малко преди полунощ.

Томи седеше в леглото си, а стаята му бе осветявана от единствената слаба крушка на нощната лампа. Касапският нож беше до него, под завивките, и той стискаше дръжката му.

Около двайсет минути Томи чуваше как родителите му си говорят, как тече вода в банята и тоалетната, как се отварят и затварят врати. Тяхната спалня беше от другата страна на къщата, точно срещу стайте на Франк и Томи, и шумът беше съвсем тих, но все пак успокояващ. Това бяха обикновени звуци от ежедневието и докато къщата се пълнеше с тях, никакъв зъл, оживял фенер-хищник не можеше да ги докопа.

Обаче скоро тишината се върна.

В глухата нощ Томи чакаше да чуе първия писък.

Беше решил да не заспива. Но бе едва дванайсетгодишен и бе изтощен от дългия ден и нестихващия ужас, който го завладя, когато се срещна с приличащия на мумия майстор на фенери. Подпрян на купчината възглавници, Томи заспа.

Нещо изтрополи и го събуди.

Веднага го обзе ужас. Седна вцепенен в леглото, стиснал ножа.

За един миг беше потресен от мисълта, че звукът идва от собствения му стая. После го чу отново – силно думкане, и разбра, че идва от стаята на Франк от другата страна на коридора.

Отметна завивките и седна на края на кревата. Чакаше и се заслушваше.

Стори му се, че веднъж дочу Франк да го вика: „Гооооооо-оооииии“ – отчаян и уплашен, едва доловим крясък, долитащ сякаш от далечния край на дълбок каньон.

Тишина.

Ръцете му бяха хлъзгави от пот. Остави ножа настрана и изтри длани в пижамата си.

Тишина.

Отново хвана ножа. Пресегна се под леглото и взе фенерчето, което криеше там, но не го включи. Предпазливо открехна вратата и се заслуша за някакво движение в коридора.

Нищо.

Някакъв вътрешен глас му нашепна да се върне в леглото, да

издърпа завивките над главата си и да забрави шума, който чу. Или дори да се скрие под леглото и да се надява, че няма да бъде открит. Ала Томи съзнаваше, че това е гласът на страхливеца у него и че няма надежда за малодушните. Ако черната тиква наистина се беше превърнала, в нещо друго и ако сега то вилнееше на свобода из дома им, щеше да се отнесе със страха му с не по-малка жестокост от тази, на която бе способен Франк.

„Боже! – страстно се замоли Томи. – Тук, долу, има едно момче, което вярва в теб и то ще остане много разочаровано, ако стане така, че ти гледаш на другата страна, когато то наистина, наистина, наистина има нужда от помощта ти.“

Томи тихо завъртя топката на бравата на вече откренатата врата. Само лунна светлина, струяща от прозореца в дъното, осветяваше празния коридор.

Точно срещу него вратата на стаята на Франк зееше отворена.

Все още без да включва фенерчето, молейки се отчаяно присъствието му да остане незабелязано благодарение на мрака, Томи влезе в стаята на брат си и се послуша отново. Обикновено Франк хъркаше, но не и тази нощ. Ако тиквеният фенер бе вътре, значи свещта бе угасена, защото никакво трепкане на парафинено пламъче не се виждаше.

Томи прекрачи прага.

Луната посребряваше прозореца и върху стъклото от разлюляното от вятъра дърво танцуваха сенки, подобни на длани със сгърчени пръсти. Трудно беше да се различи нещо в стаята. Загадъчни сиви и черни сенки изскачаха от ъглите. Направи крачка. Втора. Трета. Сърцето му биеше толкова силно, че направи на пух и прах решимостта му да остане на тъмно. Той включи фенерчето и се стресна от отражението на светлината върху острието на кухненския нож в дясната си ръка.

Размаха фенера наляво-надясно, огледа стаята и с облекчение откри, че там не се е скрило никакво чудовище. Чаршафите и одеялата бяха събрани на купчина върху матрака и Томи трябваше да се доближи още една стъпка, за да види, че Франк не е в леглото.

Откъснатата ръка беше на пода до нощното шкафче. Томи я съзря в полумрака около светлото кръгче от лъча на фенерчето. Насочи светлината право към нея. Гледаше я ужасен. Ръката на Франк. Нямахше никакво съмнение чия е, защото скъпоценният пръстен на брат му с череп и кръстосаш: кости блестеше ярко върху белия като плужек пръст. Беше свита в юмрук.

Може би заради някакъв нервен спазъм, може би заради тъмните

сили, които я задвижваха, ръката изведнъж се отвори и в дланта блесна монетата от петнайсет цента.

Томи успя да потисне ужасения си вик, но не можа да се справи с треперенето на тялото си. Докато се опитваше да реши кой път за бягство е най-безопасен, от далечния край на къщата долетя писъкът на майка му.

Пронизителният вик внезапно утихна. Нещо изтропа. Томи се обърна към вратата в стаята на брат си. Знаеше, че трябва да бяга, преди да е станало късно, но отново беше прикован на мястото си, както се бе вцепнил и на пазара за тикви, когато зловещият старец му разказваше в какво ще се превърне тиквеният фенер през безбожните часове от нощта.

Чу как баща му изкрещя. Изстрел от пушка.

И този писък утихна.

Отново настъпи тишина.

Томи се опита да повдигне поне единия си крак, поне единия, ала не успя. Усети, че нещо по-могъщо от страха го приковава, че някаква демонична магия не му позволява да избяга от черната тиква.

В другия край на къщата се тресна врата.

В коридора се чуха стъпки. Тежки, дращещи стъпки.

От очите на Томи се отрониха сълзи и потекоха по страните му.

В коридора паркетът изскърца и простена под някаква ужасна тежест.

Втръчен в отворената врата, скован от страх като пред портата на ада, момчето видя треперещо оранжево пламъче. Сиянието се усилваше лека-полека, докато източникът – без никакво съмнение свещ – се приближаваше отляво, откъм спалнята на родителите му, Безформени сенки и зловещи змиевидни лъчи запълзяха по килима в коридора.

Тежките стъпки се забавиха. Спряха.

Съдейки по силата на сиянието, нещото бе само на метър от прага.

Томи преглътна и се приготви да попита: „Кой е там?“ Вместо това се чу да казва:

– Добре, по дяволите, хайде да свършваме с това!

Може би годините живот в семейство Суцман го бяха направили по-силен и по-голям фаталист, отколкото бе съзнавал досега.

Съществува пристрастие напред, изпълвайки входа.

Главата му беше тиквен фенер, пораснал невероятно и мутирал отвратително. Тиквата бе запазила черво-оранжевата си окраска и кратуно-подобната си форма – по-тясна отгоре и разширяваща се към челюстите,

а всички подобни на тумори че-пове бяха така отвратителни като преди. Сега обаче, макар че като тиква беше много по-огромна от всички, които Томи бе виждал, главата на нещото бе само колкото баскетболна топка; съсухрена баскетболна топка. Очите бяха хлътнали, а зениците-цепнатини си оставаха все така тесни и зли. В носа бълбукаше някаква гнусна слуз. Огромната уста се разтягаше от ухо до ухо, сякаш останалата част от лицето се бе сгърчила около нея. В оранжевата светлина, струяща от очите и пастта, извитите като куки зъби се бяха превърнали от обикновена тиквена кора в твърди, остри костни израстъци.

Тялото под главата почти не приличаше на човешко, беше изградено от дебели чворести корени и заплетени лози. Звярът изглеждаше ужасяващо силен, беше цял колос, свиреп титан, готов да убива. Томи едновременно бе ужасен и отвратен. Зачуди се дали съществото бе пораснало от порестата тиквена материя в грамадната си глава или – може би поточно – от плътта на Франк, Лоис и Кайл Суцман.

Най-отвратителна бе светлината в черепа на нещото. Свещта все още гореше вътре. Подскачащите пламъци подчертаваха невъзможната и празнина – как ли мислеше съществото без мозък? Как ли пълнеше съзнателно очите си с жестокост и дяволски разум!

Кошмарната твар повдигна извита, дебела и силна, подобна на лоза ръка и с пръст като корен посочи Томи:

– Ти – рече то с дълбок, шептящ глас, който напомняше звука на киша.

Сега Томи не се изненада от вцепенението си, а от това, че успяваше да се задържи изправен. Усещаше краката си като парцалени. Беше убеден, че ще се строполи безпомощно, докато нещото се надвесваше над него, ала някак остана на крака с фенера в едната ръка и ножа в другата.

Ножът беше безполезен. И най-наточеното оръжие в света не можеше да нарани това изчадие, затова Томи остави ножа да се изплъзне от потните му пръсти. Той изтрака на пода.

– Ти – повтори черната тиква и гласът и завибрира. – Злобният ти брат си получи заслуженото. Майка ти също. И баща ти. Нахраних се с мършата им, изсмуках мозъците им, сдъвках плътта им, разтроших костите им. А ти какво заслужаваш?

Томи не можеше да продума. Тресеше се и плачеше безмълвно, а дъх си поемаше само с огромни усилия.

Черната тиква влезе в стаята, извисявайки се над него с блестящи очи.

Беше поне два метра и трябваше да наклони главата си – фенер, за да го погледне. Черен дим се заизвива между зъбите му и из прокажения му нос.

Нещото шептеше грубо, ала гласът му бе така силен, че разтърсваше стъклата на прозорците:

– За съжаление ти си добро момче и нямам право да те изям. Така че... Това, което заслужаваш, е свобода.

Томи зяпна дяволското лице, мъчейки се да проумее думите му.

– Свобода – повтори звярът. – Свободен си от Франк, Лоис и Кайл. Свободен си да растеш, без да бъдеш потискан от тях. Свободен си да станеш най-доброто, на което си способен – което значи, че най-вероятно аз никога няма да мога да те изям.

Нещото и Томи дълго стояха загледани един в друг и той най-сетне проумя всичко. На сутринта родителите му и брат му нямаше да ги има. Никога нямаше да ги намерят. Невероятна мистерия. Томи щеше да заживее с баба си и дядо си. Каквото посееш, такова ще пожънеш.

– Но може би – проговори отново изчадието, поставяйки леденостудена ръка на рамото му, – може би и у теб има нещо покварено, може би един ден ти ще му се отдадеш и аз ще получа втори шанс да те изям за десерт. – Ухили се дори по-широко. – А сега се връщай в леглото и заспивай. Заспивай.

Силно изплашен, но и странно доволен, Томи прекоси стаята като насън. Обърна се и видя, че черната тиква все още го наблюдава с интерес.

Томи и каза:

– Изпуснал си едно парченце – и посочи пода до нощното шкафче на брат си.

Звярът погледна откъснатата ръка на Франк.

– Ооооо! – възкликна нещото, грабна и напъха в устата си отвратителната хапка.

Пламъкът в тиквената глава изведнъж се разгоря много ярко, още по-ярко отпреди, после угасна.

КРАЙ

© 1986 Дийн Кунц
© 2004 София Русенова, превод от английски

Dean Koontz
The Black Pumpkin, 1986

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007
Публикация: ИК „Плеяда“ 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2723>]